

ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรม ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

EFFECTS OF FEEDBACK PROVISION ON TRAINING PROJECT WRITING OF UNDERGRADUATE STUDENTS

ผู้วิจัย

จิรวรรณ บุญมี¹Jirawan Boonmee¹

Jirawanyui@gmail.com

ธวัชชัย บุญมี²Thawatchai Boonmee²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรมและการประชุมในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 ผลการวิจัยพบว่า วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน 3 แบบซึ่งนำไปใช้ในแต่ละภาคเรียนส่งผลให้คะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ ในภาคเรียน 1/2558 ใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงาน เป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียนร่วมกับวิธีสอนแบบปกติ และในภาคเรียน 1/2559 ใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน ประกอบการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการใช้สื่อภาพถ่ายชิ้นงานร่วมกับวิธีสอนแบบปกติ ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 2 วิธีดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติโดยไม่มีกรให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2557 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การให้ข้อมูลย้อนกลับ ทักษะการเขียน โครงการฝึกอบรม

ABSTRACT

The objective of this research was to study the effects of feedback provision on training project writing of the third year undergraduate students majoring in management, Department of Business Administration, Faculty of Management Sciences, Chiang Mai Rajabhat University. These students were studying technique in training and conference subject in the first semesters of 2014, 2015 and 2016 academic years. The research result showed that three different types of feedback provision methods were given and they yielded different scores with the significant level at 0.05. The feedback methods utilized in the first semester of 2015 consisted of individual checks and in-class verbal feedbacks with the normal teaching method, while those used in the first semester of 2016 were composed of individual checks and in-class verbal feedbacks with the work piece photographing media and the normal teaching method. Both methods resulted in higher average scores with a significant level of 0.05 than the method used in the first semester of 2014, which consisted of only the normal teaching method without feedback provision.

Keywords: Feedback, Writing Skill, Training Project

^{1,2} ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บทนำ

การพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ เพื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้บุคคลต้องปรับตัวโดยเรียนรู้ทักษะด้านต่าง ๆ ทั้งทักษะความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต ทักษะทางวิชาชีพ ทักษะทางสังคม ตลอดจนเรียนรู้เครื่องมือ นวัตกรรม สื่อ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ด้วยสังคมปัจจุบันให้ความสำคัญกับบุคคลที่มีการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ บุคคลที่พัฒนาตนเองจะสามารถดำเนินชีวิตและปรับตัวเข้ากับสังคมและสภาพแวดล้อมได้อย่างมีความสุข ส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าและประเทศชาติพัฒนา (จิราภรณ์ พรหมทอง, 2559) ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้ทักษะการเขียน (Writing skill) ซึ่งเป็นความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทศนคติ และความรู้สึก ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นได้เข้าใจ เป็นพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงการมีความรู้ความสามารถทางวิชาการในสาขานั้น ๆ ก็เป็นหนึ่งในทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับคนในศตวรรษที่ 21 ด้วย

การเรียนการสอนที่มีการสื่อสาร 2 ทางระหว่างครู และนักเรียนเป็นหนึ่งในปัจจัยการพัฒนาการศึกษาที่มีประสิทธิภาพสูง ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) นับเป็นวิธีการหนึ่งที่มีลักษณะดังกล่าว การให้ข้อมูลย้อนกลับในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยครู สามารถช่วยให้นักเรียนได้รู้ว่าอะไรที่ทำได้ดีแล้ว และอะไรที่ต้องพัฒนาปรับปรุง แก้ไขเพิ่มเติมการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้ผลนั้น นอกจากผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของผู้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร เพื่อให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน แล้ว การให้ข้อมูลย้อนกลับ ต้อง ถูกต้อง คือ ตรงไปตรงมาไม่เกินจริง ถูกที่ คือ ไม่ให้ต่อหน้าสาธารณชน ถูกเวลา คือ ทำทันทีไม่ปล่อยเวลานานจนเกินไป ถูกจุด คือให้เฉพาะเจาะจงพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง เห็นเป็นรูปธรรม และ ถูกใจ คือ เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและศูนย์จิตวิทยาการศึกษา, 2559) นอกจากนั้นนักทฤษฎี ซินสิญจน์ และคณะ (2558) ได้กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับควรใช้หลัก PERFECT ประกอบด้วยการมีส่วนร่วม (P) การให้อย่างสมดุล (E) เป็นตามความจริง (R) มีการติดตามผล (F) มีหลักฐาน (E) มีความชัดเจน (C) และ ทันสถานการณ์ (T) อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับในการสอนและการเรียนรู้ (Larrea, 2013) พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคลแบบ ตัวต่อตัว(Personal one-on-one feedback) และอธิบายว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดีต้องมีความเป็นส่วนตัว (Personal) ทันเวลา (Timely) มีรายละเอียด (Detailed) สร้างสรรค์ (Constructive) และเหมาะสม (Appropriately) มีรายละเอียดที่เพียงพอทั้งสิ่งที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องเกี่ยวกับชิ้นงาน ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของผู้สอนในการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยยกระดับประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

ข้อมูลย้อนกลับเป็นองค์ประกอบสำคัญในการประเมินความก้าวหน้าระหว่างเรียนในชั้นเรียน (Formative assessment) หลังจากผู้สอนตรวจสอบการทำงานหรือชิ้นงาน แล้วแจ้งให้ผู้เรียนทราบด้วยการพูดหรือเขียน โดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับการเรียนรู้ ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนทราบแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการทำงานหรือชิ้นงาน (Ruiz-Primo & Li, 2013) การให้ข้อมูลย้อนกลับนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อันจะส่งผลเชิงบวกต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ รวมถึงช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ตลอดจนช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูและนักเรียน (Rowe, 2011) เห็นได้อย่างชัดเจนจากงานวิจัยของ เหมือนฝัน ชมมณี และสิริพันธ์ สุวรรณมรรคา (2557) ที่พบว่าการชี้แนะในนักเรียนที่มีระดับการเรียนรู้อ่อนถึงปานกลาง โดยครูจะชี้แนะเป็นรายบุคคลระหว่างเรียนและหลังเลิกเรียน เพื่อให้เห็นถึงสิ่งที่ควรปรับปรุงในด้านการอ่านและเขียนภาษาไทยหรือ

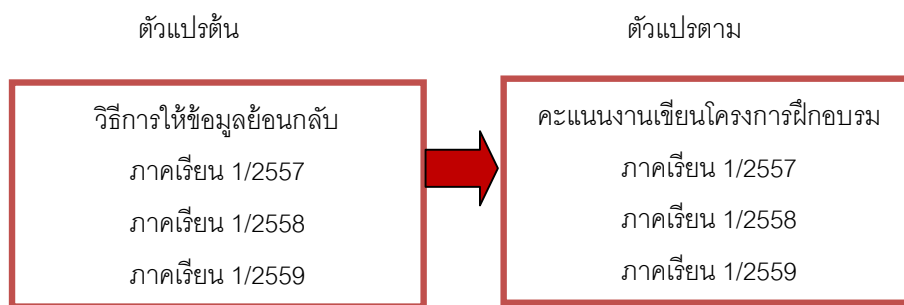
การทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง โดยครูให้ข้อมูลย้อนกลับนักเรียนเชิงบวก ด้วยการพูดให้กำลังใจ และเขียนเสนอแนะการอ่านการเขียนที่ถูกต้อง ผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนจากการชี้แนะของครู พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางบวกต่อการเรียน มีเจตคติที่ดีต่อการสอนของครู และนักเรียนสามารถอ่านเขียนภาษาไทยได้คล่องขึ้น รวมถึงมีผลคะแนนจากการสอบที่ดีขึ้นตามลำดับ

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบ่งออกเป็น การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (Positive feedback) คือ การแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงพฤติกรรมที่ดี หรือการกระทำที่ถูกต้องเหมาะสม และการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative feedback) คือ การอธิบายถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง พร้อมทั้งบอกแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ทั้งนี้ไม่ว่าผู้สอนจะใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกหรือลบ ย่อมมีเป้าหมายหลัก คือ ต้องการให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน เพื่อให้มีแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาตนเองในทิศทางที่ดีขึ้นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัยของ (สุภาพร สีสังข์ และ พิมพิษฐา ประพันธ์, 2559) พบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูต่องานเขียนของผู้เรียนที่ใช้มากที่สุด ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน และด้วยวาจาแบบตรงโดยไม่มีคำอธิบายทางภาษาศาสตร์ (Direct non-metalinguistic and explicit correction) และผลการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่มีต่อการแก้ไขงานเขียนผู้เรียนทางด้านความถูกต้องทางไวยากรณ์ พบว่าข้อผิดพลาดในการเขียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ในงานวิจัยของ จิตติมา กาวีระ และ ศิริลักษณ์ อุสาหะ (2551) ได้ทดลองการให้ผลสะท้อนกลับโดยการเขียนของครูชนิดต่าง ๆ คือ การให้ผลสะท้อนกลับแบบตรง (Direct feedback) การให้ผลสะท้อนกลับแบบรหัส (Code feedback) และการให้ผลสะท้อนกลับแบบขีดเส้นใต้ (Unicode feedback) แก่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษามี

พัฒนาการคุณภาพของการเขียนมากขึ้นและข้อผิดพลาดในการเขียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม ในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 โดยการเปรียบเทียบคะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาทั้ง 3 ภาคเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีสอนแบบปกติโดยไม่มีกรให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2557, ใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียนร่วมกับวิธีสอนแบบปกติในภาคเรียน 1/2558 และใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน ประกอบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการใช้สื่อภาพถ่ายชิ้นงานร่วมกับวิธีสอนแบบปกติในภาคเรียน 1/2559 ทั้งนี้ผลการศึกษานำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผน ออกแบบ และปรับปรุงรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงสื่อการเรียนการสอน รายวิชา เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม ในหัวข้อการเขียนโครงการฝึกอบรม ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนโครงการฝึกอบรมให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาอื่นที่ผู้สอนต้องการ จะพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้ด้วยเช่นกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรวมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรวมและการประชุมในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559

สมมติฐานของการวิจัย

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันส่งผลให้คะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรวมของนักศึกษาแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom action research) มีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรวมและการประชุมกับผู้วิจัยในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 จำนวนทั้งสิ้น 355 คน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ณ คณะวิทยาการจัดการ วิทยาเขตแม่สา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในหัวข้อ การเขียนโครงการฝึกอบรวม โดยผู้สอนใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนและสื่อการเรียนการสอนที่แตกต่างกันในแต่ละภาคเรียน ดังนี้

1. สร้างเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตโนมัติโดยใช้เกณฑ์การประเมิน หรือหลักการของรูบรีค (Rubric) ซึ่งเป็นเครื่องมือให้คะแนนชนิดหนึ่งที่ใช้ในการประเมินระดับคุณภาพชิ้นงานของผู้เรียน (กึ่งกาญจน์ สิริสุนทร, 2550) (สำหรับรายละเอียดของเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตโนมัติ สามารถศึกษาได้จากหัวข้อเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย)
2. ออกข้อสอบ และจัดสอบ โดยใช้ข้อสอบอัตโนมัติ (สำหรับรายละเอียดของข้อสอบอัตโนมัติ ปรากฏอยู่ในหัวข้อเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย)
3. ตรวจข้อสอบโดยใช้เกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตโนมัติที่กำหนดขึ้น
4. วิเคราะห์ความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบอัตโนมัติ ที่ใช้ในภาคเรียนทั้ง 3 ภาคเรียนโดยใช้สูตรของ ดี อาร์ ไวทนี และ ดี แอล ซาเบอร์ส (D. R. Whitney and D. L. Sabers) (สุรัตนา สังข์หนู และคณะ, 2554) พบว่าข้อสอบอัตโนมัติแต่ละชุดที่ใช้ในแต่ละภาคเรียนมี

ดัชนีค่าความยากอยู่ในระดับปานกลาง และมีดัชนีค่า

อำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูงดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ห้ำข้อสอบอัตนัย

ผลการวิเคราะห์	1/2557	1/2558	1/2559
ดัชนีค่าความยาก	0.60	0.60	0.56
	ยากปานกลาง	ยากปานกลาง	ยากปานกลาง
ดัชนีค่าอำนาจจำแนก	0.43	0.51	0.49
	สูง	สูง	สูง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ใบงาน เป็นใบงานที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนเขียนโครงการฝึกอบรม 16 หัวข้อ ตามหลักการเขียนโครงการฝึกอบรมหลังจากผู้สอนได้บรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบการสอนหัวข้อการเขียนโครงการฝึกอบรม ทั้งนี้ผู้เรียนมีระยะเวลาในการเขียนโครงการฝึกอบรม 1 สัปดาห์

2. ข้อสอบอัตนัย เป็นข้อสอบที่ให้นักศึกษาเขียนตอบแบบตอบขยาย (Extended response) หรือแบบไม่จำกัดคำตอบ (Unrestricted response) มีเวลาสอบ 2 ชั่วโมง เก็บคะแนน 20 คะแนน ข้อสอบมีลักษณะเป็นกรณีศึกษาขององค์กรธุรกิจหนึ่ง โดยในข้อสอบมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับปัญหา หรือสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในองค์กรธุรกิจ โดยให้นักศึกษาอ่านกรณีศึกษาแล้วเขียนโครงการฝึกอบรมที่ควรจัดฝึกอบรมสำหรับบุคลากรขององค์กรธุรกิจนั้น ทั้งนี้นักศึกษาต้องเขียนโครงการฝึกอบรมภายใต้หัวข้อที่กำหนด โดยข้อสอบอัตนัยที่ใช้ในแต่ละภาคเรียนเป็นกรณีศึกษาขององค์กรธุรกิจที่แตกต่างกัน

3. เกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัย โดยใช้รูปแบบเกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic rubric or analytic score) เป็นแบบที่กำหนดเกณฑ์การประเมินคุณภาพของแต่ละรายการประเมิน แบ่งออกเป็น 17 หัวข้อ (ให้คะแนนตามหัวข้อโครงการฝึกอบรมที่ต้องเขียน 16 หัวข้อ และคะแนนในส่วนของภาพรวมของการเขียน) โดยแต่ละรายการประเมินมีการเขียนบรรยายระดับคุณภาพแต่ละระดับคุณภาพไว้อย่างชัดเจน รายละเอียดการให้คะแนนของแต่ละหัวข้อมีดังนี้

ตารางที่ 3 เกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัย

หัวข้อ / รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	ไม่ได้คะแนน (0)	ได้ครึ่งคะแนน (50%)	ได้คะแนนเต็ม (100%)
1. ชื่อโครงการฝึกอบรม	1	ใช้ชื่อโครงการตามชื่อกรณีศึกษา	ชื่อโครงการไม่เหมาะสม หรือ ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนชื่อ	ชื่อโครงการถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับกรณีศึกษา
2. ชื่อแผนงาน	0.5	- ไม่เขียน - ใช้ชื่อเหมือนโครงการฝึกอบรม	-	สอดคล้อง และเหมาะสม
3. หลักการและเหตุผล	2	ไม่เขียน	เขียนเพียงย่อหน้าเดียว	เขียนแยกเป็น 2 ย่อหน้า และเขียนได้อย่างถูกต้อง ทั้ง 2 ย่อหน้า
หมายเหตุ : กรณีที่เขียนโดยใช้ภาษาพูดหัก 0.5 คะแนน				

ตารางที่ 3 เกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัย (ต่อ)

หัวข้อ / รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	ไม่ได้คะแนน (0)	ได้ครึ่งคะแนน (50%)	ได้คะแนนเต็ม (100%)
4. วัตถุประสงค์	1	ไม่เขียน	เขียนเป็นข้อๆ ขึ้นต้นด้วยคำว่าเพื่อ แต่ยังไม่ชัดเจน	เขียนได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และสอดคล้องกับหัวข้อก่อนหน้า
5. เป้าหมาย	1.5	ไม่เขียน	ระบุเพียงเป้าหมายเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ อย่างใดอย่างหนึ่ง	ระบุครบถ้วนทั้งเป้าหมายเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ
หมายเหตุ : กรณีเป้าหมายเชิงคุณภาพเขียนไม่เหมาะสมหัก 0.5 คะแนน				
6. หลักสูตรฝึกอบรมและวิทยาการ	2	ไม่เขียน หรือ ระบุเพียงหัวข้อ	ระบุหัวข้อ ระบุชื่อวิทยาการ ระบุต้นสังกัดวิทยาการ ระบุชั่วโมงแต่ละหัวข้อ ระบุเทคนิคที่ใช้ในแต่ละหัวข้อ	รายละเอียดทั้ง 5 ข้อ ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้อง และใช้เทคนิคการฝึกอบรมที่หลากหลาย
หมายเหตุ : ระบุรายละเอียดไม่ครบถ้วนหักหัวข้อละ 0.5 คะแนน				
7. คุณสมบัติของผู้เข้าอบรม	1	ไม่เขียน	ระบุไม่สอดคล้องกับหัวข้อก่อนหน้า	ระบุได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อก่อนหน้า
8. ระยะเวลาฝึกอบรม	1	ไม่เขียน	ระบุเพียงวันที่จัดฝึกอบรม	ระบุวันที่จัดฝึกอบรม และช่วงเวลาในการฝึกอบรม
9. สถานที่ฝึกอบรม	1	ไม่เขียน	ระบุสถานที่จัดฝึกอบรมแบบไม่เฉพาะเจาะจง	ระบุสถานที่จัดฝึกอบรมไว้ชัดเจนเฉพาะเจาะจง
10. การรับรองผลการฝึกอบรม	1	ไม่เขียน	ระบุเงื่อนไขการรับรองผลการฝึกอบรมไม่ชัดเจน	ระบุเงื่อนไขการรับรองผลการฝึกอบรมไว้อย่างชัดเจน
11. กำหนดการฝึกอบรม	1	ไม่เขียน	กำหนดการฝึกอบรมไม่ครบถ้วน ไม่สมบูรณ์ขาดรายละเอียด	กำหนดการฝึกอบรมถูกต้องครบถ้วน สมบูรณ์ระบุผู้รับผิดชอบในแต่ละช่วงเวลาอย่างชัดเจน
12. วิธีดำเนินการฝึกอบรม	1	ไม่เขียน	ระบุขั้นตอนการทำงานแต่ไม่เขียนแผนภูมิการปฏิบัติงาน	ระบุขั้นตอนการทำงานและเขียนแผนภูมิการปฏิบัติงานประกอบ
หมายเหตุ : กรณีระบุช่วงเวลาการปฏิบัติงานในแผนภูมิไม่สอดคล้องไม่เหมาะสมหัก 0.5 คะแนน				
13. งบประมาณ	1	ไม่จำแนกรายการงบประมาณ หรือ ระบุงบประมาณเป็นตัวเลขยอดรวมเพียงยอดเดียว	จำแนกรายการงบประมาณโดยไม่แสดงวิธีการคำนวณงบประมาณ หรือ ไม่ระบุแหล่งที่มาของงบประมาณ	จำแนกรายการงบประมาณ โดยแสดงวิธีการคำนวณงบประมาณไว้อย่างถูกต้องชัดเจน และระบุแหล่งที่มาของงบประมาณ

ตารางที่ 3 เกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัย (ต่อ)

หัวข้อ	คะแนนเต็ม	ไม่ได้คะแนน (0)	ได้ครึ่งคะแนน (50%)	ได้คะแนนเต็ม (100%)
14. การประเมินผลโครงการฝึกอบรม	1	ไม่เขียน	ระบุเพียงวิธีการที่ใช้ในการประเมินผล ขาดรายละเอียด	ระบุวิธีการประเมินผล ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
15. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	1	เขียนเหมือนวัตถุประสงค์ โดยไม่มีการปรับเปลี่ยนใดๆ	เขียนเป็นข้อๆ แต่มีบางข้อที่ยังไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	เขียนเป็นข้อๆ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีจำนวนข้อมากกว่าวัตถุประสงค์
16. ผู้รับผิดชอบโครงการ	1	ระบุชื่อหน่วยงาน หรือระบุชื่อผู้รับผิดชอบเพียงคนเดียว	ระบุเพียงชื่อ นามสกุล ไม่ได้ระบุหน้าที่ที่เฉพาะเจาะจง หรือ ระบุหน้าที่ไม่ครบถ้วน	ระบุชื่อ นามสกุล และหน้าที่ ความรับผิดชอบของแต่ละคนไว้อย่างชัดเจนและครบถ้วน
17. ภาพรวมของการเขียน	2	- เขียนไม่ครบ 16 หัวข้อ - เขียนครบถ้วนทุกหัวข้อ แต่มีหลายหัวข้อที่ไม่สอดคล้องกัน	เขียนครบถ้วนทุกหัวข้อแต่มีบางหัวข้อที่ไม่สอดคล้องกัน	เขียนครบถ้วนทุกหัวข้อ และไม่ปรากฏว่ามีหัวข้อใดที่ไม่สอดคล้องกัน
รวม	20			

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าต่ำสุด (Minimum) ค่าสูงสุด (Maximum) พิสัย (Range) ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และการทดสอบ ค่าเอฟ (F-test)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์คะแนนจำแนกตามวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 ในตารางที่ 4 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนระหว่าง 10-14.9 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 69.0, 66.2 และ 66.9 ตามลำดับ โดยภาคเรียน 1/2557 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.09 คิดเป็นร้อยละ 60.45 ของคะแนนเต็ม (คะแนนเต็ม 20 คะแนน) คะแนนต่ำสุด คือ 3 คะแนน คะแนนสูงสุด คือ 18 คะแนน, ภาคเรียน 1/2558 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.81 คิดเป็นร้อยละ 64.05 ของคะแนนเต็ม คะแนนต่ำสุด คือ 5 คะแนน คะแนนสูงสุด คือ 17.5 คะแนน, ภาคเรียน 1/2559 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 13.39 คิดเป็นร้อยละ 65.95 ของคะแนนเต็ม คะแนนต่ำสุด คือ 6.5 คะแนน คะแนนสูงสุด คือ 18.5 คะแนน

ทั้งนี้ นักศึกษาที่สามารถทำคะแนนได้สูงสุด 18.5 คะแนนจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน เป็นนักศึกษาที่เรียนในภาคเรียน 1/2559 และนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำสุด คือ 3 คะแนนจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน เป็นนักศึกษาที่เรียนในภาคเรียน 1/2557 นอกจากนั้นหากพิจารณาจากค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าเฉลี่ย และ ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยพบว่าค่าสูงสุด คือ ภาคเรียน 1/2559 รองลงมา คือ ภาคเรียน 1/2558 และ ภาคเรียน 1/2557 ตามลำดับ (รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของคะแนนจำแนกตามวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559

คะแนน	1/2557	1/2558	1/2559	รวม
ต่ำกว่า 10 คะแนน	27	9	12	48
	18.2%	11.3%	9.5%	13.5%
10 – 14.9 คะแนน	102	53	85	240
	69.0%	66.2%	66.9%	67.6%
15 คะแนน ขึ้นไป	19	18	30	67
	12.8%	22.5%	23.6%	18.9%
รวม	148	80	127	355
	41.7%	22.5%	35.8%	100.0%
	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
ค่าต่ำสุด	3	5	6.5	3
ค่าสูงสุด	18	17.5	18.5	18.5
พิสัย	15	12.5	12	15.5
ค่ามัธยฐาน	12	13	13.5	13
ค่าฐานนิยม	12	14	14.5	14
ค่าเฉลี่ย	12.09	12.81	13.39	12.72
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.539	2.584	2.393	2.556
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	60.45%	64.05%	65.95%	63.60%

2. ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนจำแนกตามวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ผู้วิจัยใช้ในแต่ละภาคเรียน พบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันส่งผลให้คะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2559 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2558 และ วิธีการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2557 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิธีที่ละคู่ พบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลให้คะแนนมีความแตกต่างกันที่ระดับ 0.05 คือ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2558 และ 1/2559 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2557 (รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 5 และ ตารางที่ 6)

ตารางที่ 5 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจำแนกตามวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F	Sig
1/2557	148	12.09	2.539	9.366	0.000
1/2558	80	12.81	2.584		
1/2559	127	13.39	2.393		
รวม	355	12.72	2.556		

ตารางที่ 6 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจำแนกตามวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ	1/2557 (12.09)	1/2558 (12.81)	1/2559 (13.39)
1/2557 (12.09)	-	-	-
1/2558 (12.81)	0.72*	-	-
1/2559 (13.39)	1.30*	0.58	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 3 แบบที่ใช้ในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 ส่งผลให้คะแนนของนักศึกษาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2558 ซึ่งมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียนร่วมกับวิธีสอนแบบปกติ และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2559 ซึ่งมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน ประกอบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการใช้สื่อภาพถ่ายชิ้นงานร่วมกับวิธีสอนแบบปกติ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ โดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2557 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ข้อสอบอัตนัย หรือข้อสอบความเรียง (Essay item) เป็นข้อสอบที่ผู้สอบต้องเขียนตอบโดยการหาคำตอบด้วยตนเอง ภายใต้ประเด็นคำถามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้ โดยผู้สอบต้องใช้ภาษาและความสามารถของตนเองในการเรียบเรียงหรือจัดระเบียบความรู้ที่ได้ออกมาเป็นภาษาเขียน พิชิต ฤทธิ จรุง (2545) กล่าวว่า ถึงแม้ข้อสอบอัตนัยจะมีข้อดี อาทิ สร้างได้ง่าย ผู้ตอบไม่มี

โอกาสในการเดาหรือเดาได้น้อยมาก ทำให้ผู้ตอบมีโอกาสใช้ความรู้ ความคิด และความสามารถในการใช้ภาษาอย่างกว้างขวาง ตลอดจนสามารถวัดสมรรถภาพหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ทุกด้านโดยเฉพาะกระบวนการคิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ แต่ข้อสอบอัตนัยก็มีข้อจำกัดในบางประการ ได้แก่ มีความเชื่อมั่นต่ำ และมักขาดความเที่ยงตรงในการตรวจ เนื่องจากการตรวจให้คะแนนทำได้ยาก ไม่คงที่ ขาดความแม่นยำมีโอกาสที่จะเกิดความลำเอียงได้ง่าย ใช้เวลาในการตรวจมาก จึงไม่เหมาะสมสำหรับใช้สอบในกรณีที่มีผู้สอบจำนวนมาก สอดคล้องกับ กัญญา ลินทร์ตันศิริกุล (2552) ที่กล่าวว่า ข้อสอบแบบความเรียง เป็นข้อสอบที่ตรวจได้ยาก และใช้เวลาในการตรวจนาน ดังนั้นมาตรฐานที่ใช้ในการตรวจจึงต้องคงที่ และเนื่องจากการตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบความเรียงนี้เป็นการตรวจด้วยมือ จึงมักเกิดปัญหาผู้ตรวจปรับเปลี่ยนเกณฑ์การให้คะแนนใหม่หลังจากการอ่านกระดาษคำตอบของผู้สอบไปบางส่วนแล้ว ส่งผลให้คะแนนของผู้สอบที่ตรวจให้คะแนนไปเรียบร้อยแล้วผิดพลาดอาจได้คะแนนสูงเกินจริง หรือได้คะแนนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

ด้วยข้อจำกัดของข้อสอบอัตนัยซึ่งเป็นข้อสอบที่ตรวจให้คะแนนได้ยาก และใช้เวลามากในการตรวจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องกำหนดมาตรฐานที่ใช้ในการตรวจให้คงที่ เพื่อป้องกันปัญหาที่เกิดจากความลำเอียง และ

ปัญหาที่เกิดขึ้นจากเกณฑ์การตรวจไม่ชัดเจน ทั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการตรวจให้คะแนนเป็นส่วน ๆ (Analytic approach) หรือเป็นจุด ๆ โดยดูว่าส่วนใด หรือจุดใดที่ผู้สอบตอบถูกก็จะได้คะแนนในส่วนนั้นหรือจุดนั้น โดยใช้หลักการของรูบรีค (Rubric) มาใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจให้คะแนนข้อสอบอัตนัยสำหรับนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม (รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 3) ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ รายการประเมินจำนวนทั้งสิ้น 17 หัวข้อ และคำบรรยายแต่ละระดับคุณภาพของรายการประเมินซึ่งจัดเป็นเกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic rubric or analytic score) โดยแต่ละรายการประเมินมีการเขียนบรรยายระดับคุณภาพแต่ละระดับคุณภาพไว้อย่างชัดเจน (ไพฑูริย์ โปธิสาร, 2554) ทั้งนี้ผลจากการวิเคราะห์ข้อสอบอัตนัย โดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวพบว่าข้อสอบอัตนัยที่ใช้ในแต่ละภาคเรียนถึงแม้ว่าจะเป็นข้อสอบคนละชุด แต่มีดัชนีค่าความยากอยู่ในระดับปานกลาง และมีดัชนีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูง จัดอยู่ในระดับเดียวกันทั้ง 3 ภาคเรียน (รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 2)

ผลการวิจัยพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2558 และ 1/2559 โดยการตรวจความถูกต้องของงานเขียนโครงการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล ซึ่งถือเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบเป็นรายบุคคลแบบตัวต่อตัว และจัดเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน เนื่องจากผู้สอนใช้สัญลักษณ์วงกลม เพื่อแสดงให้เห็นถึงความบกพร่องในการเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาแต่ละคน หลังจากนั้นจึงคืนชิ้นงานให้นักศึกษาทุกคน แล้วมีการให้คำแนะนำในการเขียนโครงการฝึกอบรมด้วยวาจาในชั้นเรียนอีกครั้ง โดยเฉพาะหัวข้อที่นักศึกษาส่วนใหญ่เขียนไม่ถูกต้อง ทั้งนี้ในภาคเรียน 1/2559 ผู้สอนได้นำสื่อภาพถ่ายมาใช้ในการแสดงตัวอย่างข้อบกพร่องที่พบค่อนข้างบ่อย โดยการเลือกถ่ายภาพหัวข้อที่เขียนไม่ถูกต้องจากชิ้นงานของนักศึกษาบางคน (มีการปกปิดชื่อเจ้าของผลงาน) เพื่อให้นักศึกษาเห็นตัวอย่างความผิดพลาดในการเขียนแต่ละหัวข้อได้อย่างชัดเจนมาก

ยิ่งขึ้นระหว่างที่ผู้สอนให้คำแนะนำแนวทางในการแก้ไข การเขียนโครงการฝึกอบรมด้วยวาจาในชั้นเรียน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบร่วมกับวิธีสอนแบบปกติสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาได้ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัย พบว่าคะแนนของนักศึกษาในภาคเรียน 1/2558 และ 1/2559 นั้นไม่มีความแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เหมือนฝัน ชมมณี และ สิริพันธ์ สุวรรณมรรคา (2557) และ จิตติมา กาวีระ และ ศิริลักษณ์ อูสาหะ (2551) ที่พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับส่งผลเชิงบวกต่อความสามารถในการเขียนของผู้เรียน นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยณัฐ ศรีชะตา และ รัชณี ขวัญบุญจัน (2557) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ระหว่างกลุ่มการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มการใช้สื่อวีดิทัศน์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจและคืนชิ้นงานเป็นรายบุคคล แล้วจึงให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน โดยอาจมีหรือไม่มีสื่อภาพถ่ายตัวอย่างชิ้นงานที่มีความผิดพลาดประกอบการอธิบายในชั้นเรียนด้วยหรือไม่ก็ได้ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียนที่ 1/2558 และ 1/2559 นั้นไม่ได้ส่งผลต่อคะแนนแต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรนำเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัยซึ่งผู้สอนใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินให้คะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรมให้นักศึกษานำไปประเมินชิ้นงานซึ่งกันและกัน แล้วมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (Peer feedback) เปรียบเทียบกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยผู้สอน

2. ควรศึกษาผลจากการให้นักศึกษาทราบแนวทางการประเมินให้คะแนน หรือแนวทางการประเมินคุณภาพงานเขียนโครงการฝึกอบรมล่วงหน้าก่อนการ

สอบว่าจะส่งผลอย่างไรต่อคะแนน หรือคุณภาพงานเขียน
โครงการฝึกอบรมของนักศึกษา

3. ควรเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูล
ย้อนกลับเชิงบวก และการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ ว่าจะ
ส่งผลต่อผู้เรียนแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรทั้งในแง่ของ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจและทัศนคติของ
ผู้เรียน

4. ควรศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อ
รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการให้
ข้อมูลย้อนกลับ

5. กรณีวิจัยซ้ำในลักษณะเช่นนี้ควรมีการ
ทดสอบก่อนเรียนว่าผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีระดับความรู้
ความเข้าใจในการเขียนโครงการฝึกอบรมแตกต่างกัน
หรือไม่ และอาจนำปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน อาทิ เพศ
เกรดเฉลี่ยสะสม มาพิจารณาด้วยว่ามีอิทธิพลต่อคะแนน
หรือไม่อย่างไร

บรรณานุกรม

- กิงกาญจน์ สิริสุคนธ์. (2550). *รวบรัด รวบรัดการให้คะแนน*. กรุงเทพมหานคร: กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- กัญญา ลินทรัตน์ศิริกุล. (2552). *การวางแผนการวัดและประเมินผลการศึกษา*. ในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช,
เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารและการจัดการการวัดและประเมินผลการศึกษา หน้าที่ 5
(หน้า 111-159). (พิมพ์ครั้งที่ 8). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- กฤษณา ชินสิญจน์, พรทิพย์ ไชยใส และ ชาตรี ฝ้ายคำตา. (2558). การพัฒนารูปแบบการประเมินเพื่อการเรียนรู้วิชา
วิทยาศาสตร์ที่เน้นการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารวิชาการเครือข่าย
บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 5(9), 57-72.
- จิตติมา กาวีระ และ ศิริลักษณ์ อุสาหะ. (2551). ผลกระทบของการให้ผลสะท้อนกลับโดยการเขียนของครูชนิดต่างๆ ที่มีต่อ
การเขียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. *วารสารวิจัย มข.* (บศ.), 8(2),
83-94.
- จิราภรณ์ พรหมทอง. (2559). การพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้เพื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21. *วารสารวิชาการ
มหาวิทยาลัยฟาอีสเทิร์น*, 10(2), 63-72.
- ปิยณัฐ ศรีชะตา และ รัชณี ขวัญบุญจัน. (2557). การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาระหว่างการให้ข้อมูล
ย้อนกลับโดยครู กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสาร
อิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 9(2), 674-685.
- พิชิต ฤทธิ์ จรุง (2545). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: เข้าส์ ออฟ เคอร์รี่ส์.
- ไพฑูริย์ โพธิสาร. (2554). เกณฑ์การประเมิน. ในสารานุกรมศึกษาศาสตร์, *การวัดและประเมินผลการศึกษา
เล่ม 2* (หน้า 239-246). นนทบุรี: โรงพิมพ์พิมพ์การพิมพ์.
- สุภาพร สีสั่งข์ และ พิมพ์ยุพา ประพันธ์. (2559). กลวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่มีต่อการแก้ไขงานเขียนของผู้เรียน:
กรณีศึกษาวิชาการเขียนของวิชาเอกภาษาอังกฤษ. *วารสารช่อพะยอม*, 27(1), 73-89.
- สุรัตนา สังข์หนู, ชนศักดิ์ ป้ายเที่ยงและ สุพร รัตนพันธ์. (2554). การพัฒนาโปรแกรมการวิเคราะห์ข้อสอบอัตโนมัติ.
วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 21(3), 627-635.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและศูนย์จิตวิทยาการศึกษา. (2559). *อัจฉริยะหรือพรสวรรค์ไม่สำคัญเท่า GROWTH MINDSET*. สืบค้นเมื่อ 3 มกราคม 2560. จาก http://leader.innoobec.com/wp-content/uploads/2016/02/Mindset-Book-Final_11JUN2015.compressed.pdf.
- เหมื่อนฝัน ชมมณี และ สิริพันธ์ สุวรรณมรรคา. (2557). การวิเคราะห์กระบวนการชี้แนะของครูและผลที่เกิดกับผู้เรียน: พหุกรณีศึกษา. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 9(2), 489-499.
- Laryea, S. (2013). Feedback provision and use in teaching and learning: a case study. *Education+Training*, 55(7), 665-680.
- Rowe, A. (2011). The personal dimension in teaching: why students value feedback. *International Journal of Education*, 25(4), 343-360.
- Ruiz-Primo, M. A. & Li, M. (2013). Analyzing teachers' feedback practices in response to students' work in science classrooms. *Applied Measurement In Education*, 26, 163-175.